

**S radostí na trhání zubu; Udržování si zdraví kvůli
nebeským hierarchiím; Nehledejme u druhých jejich karmu
či „boží trest“, může to být i dar**

Karel Funk

**Mnohý zubař léčitelem. Ale neříkejme jim to, vysmáli
by se nám.**

To to bylo naposledy u zubaře s velikou "parádou": napřed jsem musel podepsat papír, že jsem seznámen se všemi riziky operace. Byla vypsána asi na osmi řádcích, slabší povahy by asi utekly, co všechno je tam při trhání zubu může potkat. Zlomení čelisti bylo to nejmenší. A že se na to dává až týden PN. I tak považuju za dobré věc takto předem ujasnit a vymezit.

Do ordinace se dnes, kdy prý je operační den, vchází zadem a bez bot. Byli tam na mne či spíš na vydolování mého zubu moudrosti dva zakuklení doktoři v "náústcích" a zelených čepicích. Ten můj mi důkladně vysvětloval náročnost zákroku a mimořádnou velikost a zapletenost kořenů, tak jsem se na to duševně připravoval. Jenže - po pár minutách mne skoro smetl z křesla, ať vstávám, že prý už je hotovo. Chtěl jsem si tu jejich práci spíš jako svědek než jako pacient hezky pozorovat, v duchu spolupracovat, a cítil jsem se málem podvedený.

Vzpomněl jsem si na kamaráda, jak popisoval sledování idejí a logiky a odbornosti při práci instalatérů. *Když jsem měl teď tu čest pozorovat doma při práci zedníky a instalatéry, tak se mi jejich činnost stávala průhlednou, protože jsem za ní viděl přesné a určité (ne mlhavé povšechné) ideje, které k této práci a její konkrétní činnosti vedly a vedou. A bylo velkolepé vnímat vlastními smysly-nadsmysly, jak se do nejnepatrnějších lidských činností vlévá a promítá se v nich rozkošacená a rozrůzněná tvůrčí idea... Viděl jsem, jak skrze ruce řemeslníků utváří se ve světě (na našem záchodě a koupelně) uspořádání všehomíra, které nachází výraz všude v přirozeném světě.*

Jako by ti řemeslníci participovali na myšlenkách andělských hierarchií (taky, že participovali, nevědouce o tom). Prostě zážitek...

Totěž můžu říct já o svém zubaři. Chodím k němu rád. Je vždy hezký, když se dává něco do pořádku, ať auto v servisu, nový koberec namísto prošlapaného, umyté nádobí do kredence nebo zuby v puse. Tedy – fyzické tělo obzvlášť. Berme to, že je nám svěřeno Bohem na dobu naší pozemské inkarnace a tedy máme o tento dar svědomitě pečovat. Nemyslím ten křečovitý strach, kterým si někteří svého „panáka“ samolibě vylepšují kvůli svému egoismu a dodržují jakási pravidla úzkostlivě dogmaticky, ale kvůli radosti, že pomáháme vyšším hierarchiím, které se o nás neustále starají. Nebýt jejich péče, rozpadli bychom se okamžitě. Měli bychom jim jejich úsilí správnou péčí o tělo usnadňovat, nikoli ztěžovat tím, že si ho zbytečně a nezodpovědně kazíme. Uvědomme si: hierarchie zodiaku vytvořily a neustále udržují všechny části našeho těla – od hierarchie Berana, vytvořivší a udržující naši hlavu i s její inteligencí a moudrostí... až po bytosti Ryb, ovládající naše chodidla. Jsou to božské bytosti, které tyto zjevné oblasti vesmíru stvořily, „bydlí“ v nich a podle tohoto kosmického vzoru vytvořily postupně i naše fyzickou schránku. Nejsou od Boha oddělené, jsou jeho „rukama“. Dá se říci, že tyto hierarchie jsou Tělem Boha Otce, a my jsme mikrokosmickým obrazem tohoto mohutného božského vesmírného Těla. Jsme tedy neustále pod živým konkrétním působením všech těchto dvanácti hierarchií. Jak je krásné toto domyslet a vědět o tom. Když si to uvědomíme, nabudeme ke své fyzické schráně jiného, ba posvátného vztahu. Udržujeme své zdraví hlavně kvůli nim, teprve pak kvůli sobě.

Naše tělo si kazíme různě. Nejtěžší substance, tedy kosti, bývají postiženy nejtěžším egoismem. Sem patří i zuby. Ale pozor: neukazujme na někoho, že má-li špatné zuby, je sobec. Tyto následky se neprojevují vždy v současném vtělení. Následky astrálních nedobrot (vzruchů, nelibostí, strachů, vášní, požitkářství atp.) se projevují buď hned (krátké horečnaté choroby jako angíny či chřipky apod.), nebo v příští inkarnaci.

Vzněty, které se v naší astralitě (pocitování, citivosti) nejčastěji opakují, postupně prosakují do éterického (životního, pránického) těla a stávají se součástí naší povahy. Karma éterického těla se projevuje v chronických nemocech, a to až z předminulé inkarnace.

A to, čím jsme otrávilí éterické tělo, postupně přechází až do naší hmoty. Je-li fyzické tělo oživováno tělem éterickým, pak je nasnadě, že poškozené, něčím nedobrym poznamenané éterické tělo způsobí i odpovídající nekvalitu, poruchu v těle hmotném. A to se může projevat až ze třetí minulé inkarnace.

Vidíme, jak je pošetilé, když se porovnáváme, kdo má právě jakou karmu, tedy nemoc, poruchu, postižení atd. Druhý si již to své odpykává, a co když totéž či něco horšího na nás teprve čeká. Je dnes v tzv. duchovních kruzích v módě honem druhému, kterého něco postihlo, říkat Něco ti to má dát..., Přemýšlej co ti to chce říct... Jak si hned připadáme duchovní, když to druhému připomínáme. Lepší je to ale připomínat sobě, a neustále vědět, že příčin může být víc a možná i takové, které jsou mimo oblast našeho chápání, a že proto je tu na místě určitá zdrženlivost úsudku. A krom toho: karma nám dává možnost si cosi odčinit, vyrovnat, posunout se vývojově k většímu jas a zrání (pokud ji přijmeme), je tedy darem, nikoli trestem.

Ale zpátky k mému zubařovi. Mám vyzozorováno, že i úplně materialistický doktor může do jisté míry uzdravovat svými elementály, vytvořenými vcítivostí a poctivou snahou pomoci. Stává-li takový zubař denně po celé roky na svém místě vedle křesla, je tam silný otisk jeho poctivé péče a mnohdy i to působí léčivě. I toto je jednou z příčin, že nás často na křesle přestane zub bolet. Jistě že se usmíváme, že jsme dostali z vrtačky či kleštiček strach a nejraději bychom utekli a tak zbaběle tvrdíme, že už nás to nebolí. I tak to může být, ale nejen tak. Moc rád tyto účinky u lékařů sleduji a je až s podivem, jak to funguje. Je to ovšem umožněno i výraznými změnami ve zdravotnictví, kdy lékař bere (alespoň většinou) pacienta již jako plnohodnotného partnera, kterému věci vysvětluje.

A co to pro nás znamená? Tak jako vůči partnerovi, vůči politice, vůči světu si vytváříme své předsudky (vidíme jen to, co chceme vidět), tak si vytváříme, ba předurčujeme náladu, ovzduší, jak budeme snášet lékařské zákroky. Lepší, než s apriorní nedůvěrou či „jistotou“ bolesti, je chodit tam s apriorní důvěrou. Ta pomáhá v mnohém. Nemusí to být ještě hloupost či naivita, za kterou ji mnozí sobečtí opatrníci považují. A měla by ona důvěra být podložena odevzdaností do vyšší vůle, tedy ne onen módní figl umělé sugesce, kterak „vyzrát“ na okolnosti. Světlana Borysenko radí těm rodičkám, které se obávají родit doma a musí do porodnice, ať si i z ní udělají prostor lásky a prosí o

požehnání rukou porodníka (u ní to je přirozené dospění k tomu, nikoli rozjařené papouškování pozitivního myšlení jako figlu ve stylu L. Hay a jiných).

A ještě k mému zubařovi. Byl jsem tam hned po skončení našeho říjnového víkendového setkání. Doloval ze mne už třetí zub moudrosti. Zatímco na semináři jsem měl tedy moudrost ještě poloviční, hned poté už mám jen čtvrtinovou (aha, zas bez upozornění přecházím od vážného k nadsázce či pokusu o humor a leckoho tím klamu, protože pak neví, co si má myslet. Mám to obojí v sobě hned vedle sebe a nijak se mi to netluče. Holt Blíženci jsou dvojí v mnohém, i já jsem takto „cáknutý“). Tedy – toto poslední setkání jsem ještě stihnul odhovořit s moudrostí poloviční, i když už s bolestí zubu. Když mi někteří účastníci svými častými vstupy - doplňky či diskusemi - nevědomky pomáhali, abych nemusel mluvit jen sám, tak jsem to tentokrát za sebe tajně uvítal. Zároveň se ale častým přerušováním toku myšlenek k danému tématu tříští atmosféra těm, kteří naslouchají v určité kontinuitě logiky i nálady. Někteří, jež mají podle našich minulých setkání o jejich průběhu už nějakou představu, si za ní znovu přijedou a jsou pak trochu zklamaní, že jsou vyrušováni a nemohou se soustředit na plynulost tématu. Navykli si přijímat informace průběžně do sebe, nikoliv je považovat jen za podnět k okamžitému reagování, komentování a navazování něčím dalším, co občas narušuje linii myšlenek i nálad. Chápu, že pomlky v řeči jsou pro meditační "strávení" a touží je zachovat v tichu. (Protože vím, že někteří mají i takovouto potřebu průběžných diskuzí, kdy se stávám z řečníka spíše moderátorem, zavedl jsem novou kategorii setkávání s těmi, kteří mají zájem své myšlenky a úvahy hned na místě konzultovat s druhými. Takové setkání bylo jako první letos v září. Může si tedy každý vybrat podle svého naturelu.)

Ještě něco dalšího příjemného mne u zubaře potkalo. Poznal jsem v té „sestřičce“, kterou dělal panu doktorovi druhý lékař, též v „naústku“ a zelené čepici zakuklený, doktora Kukletu, bývalého ředitele písecké VZP. Soudil jsem se s nimi před pár lety kvůli výkladu úhradové vyhlášky, kdy odmítali hradit některé indikované lékařské výkony klientům na našem středisku. Bylo to přirozené: já jsem sledoval své zájmy (resp. klientů) - dostávat, oni hlídali své zájmy – šetřit. Soudil jsem se sice bez emocí, bavilo mne to, protože jsem chtěl dotahovat věci k řešení, ale sblížující to zrovna nebylo. Od té doby jsme se spolu zdravili jen tak netečně, spíš neradi. Dnes jsem se ho, byť s pokřivenou pusou po injekci, zeptal jak se má. Najednou roztál, zhodnotili jsme výhody stavu důchodců i tu tehdejší situaci, a konečně jsme si upřímně stiskli ruku. Byl to pro oba docela hezký okamžik po všech stránkách. Mám v posledních letech tuhle

zkušenost: I poškozené vztahy či nedotažené a opuštěné situace - pokud je svěříme do "bud' Vůle Tvá" a odstoupíme od emocí - jsou kdesi vyšším řízením přebírány a i po letech je někdy poskytnuta situace k narovnání (my vůči někomu či někdo vůči nám).

A ještě malá rada, kterou už asi znáte: Čekáme-li u zubaře nějaký zákrok, který bude vyžadovat hojení, je dobré si už asi hodinu před tím vzít pět kuliček homeopatika Arnica Montana, aby mohly začít hojit už od chvíle zákroku. I po zákroku ještě několikrát za den opakovat.